

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Δεν θα αργήσει η ώρα

Η χώρα μοιάζει να βρίσκεται στα πρόθυρα κοινωνικής έκρηξης. Είναι φανερό ότι αυτό που εξοργίζει περισσότερο τους πολίτες δεν είναι τόσο τα ίδια τα μέτρα που προτείνει η κυβέρνηση, όσο οι υποσχέσεις και προσδοκίες που αποδείχθηκαν κίβδηλες. Δεν αντέχει ο κόσμος άλλα ψέμα-

τα ούτε άλλη κρίση ύστερα από τόσα χρόνια. Μόνο κάποιος ανόητος ή αδιόφορος για το εθνικό συμφέρον μπορεί να χαίρεται για την εξέλιξη των πραγμάτων, καθώς η χώρα βρίσκεται αντιμέτωπη με το χάος, λόγω προσφυγικού, κοινωνικής έντασης και μη έγκαιρης ολοκλήρωσης της διαπρα-

μάτευσης. Ναι, έσπειραν ανέμους και θερίζουν θύελλες. Μόνο που οι θύελλες σαρώνουν ό,τι βρουν μπροστά τους, έχουν ιδεολογική και κομματική αχρωματοψία. Δεν θα αργήσει η ώρα που θα χρειαστεί και οι κυβερνώντες και η αντιπολίτευση να βάλουν εγωισμούς και πικρίες στην άκρη για το

καλό του τόπου. Αν δεν το κάνουν, ελλοχεύει ο κίνδυνος να θεριέψουν, με άλλη μορφή και ένταση, οι δυνάμεις που θέλουν την Ελλάδα εκτός Ευρώπης και οι οποίες είναι έτοιμες να εκμεταλλευθούν την αίσθηση απελπισίας και προδοσίας που νιώθει ο κατατалаπωρημένος Έλληνας πολίτης.

Η ΑΥΓΗ Του Θανάση Καρτερού

Αντέχει η κυβέρνηση;

Αντέχει η κυβέρνηση; Όταν το ερώτημα τίθεται όχι από το κλαμπ των ορκισμένων εκθρών της, αλλά από ένα μέρος της κοινωνίας, τότε υπάρχει πρόβλημα. Γιατί όποια κι αν είναι η απάντηση, το ίδιο το ερώτημα θέτει εν αμφιβόλω αυτό που πιο πολύ χρειάζεται ο Τσίπρας -κατά τη γνώμη πολλών και η χώρα- τους ερχόμενους κρίσιμους μήνες: Πολιτική σταθερότητα και αποφυγή κάποιου πολιτικού μπερδέματος, που θα οδηγήσει σε κακά ξεμπερδέματα. Ανεξάρτητα σε ποιον θα χρεωθεί.

Από πού πηγάζει η αμφιβολία, ή και αγωνία, για την κυβερνητική σταθερότητα; Από την πολυμέτωση επίθεσης που δέχεται η κυβέρνηση στο πεδίο της πολιτικής. Από το καθημερινό της λιντσάρισμα από το σύστημα διαπλοκής, οικονομικής εξουσίας, και μεγάλων συμφερόντων, με δύναμη κρούσης τα γνωστά ΜΜΕ. Και, ίσως το σημαντικότερο, από τις αντιδράσεις που συναντούν στην κοινωνία μέτρα όπως το ασφαλιστικό, δημιουργώντας ρήγματα ανάμεσα στον ΣΥΡΙΖΑ και στην κοινωνική του βάση.

Αντέχει, λοιπόν, η κυβέρνηση, στις συνθήκες αυτές; Η απάντηση ενός παλιού αριστερού, με ερώτηση στην ερώτηση, μου φάνηκε υπεκφυγή, αλλά όσο τη σκεφτόμουν, την έβρισκα και πιο σωστή: Εμείς αντέχουμε; Εσύ αντέχεις; Ήθελε να πει -υποθέτω- ότι όλα εξαρτώνται από την αντοχή όσων απαρτίζουν την κυβέρνηση. Από την αντοχή όσων την (υπο)στηρίζουν. Και από την αντο-

χή εκείνων που πίστεψαν ότι η Αριστερά είναι σήμερα η μόνη πολιτική δύναμη που μπορεί να οδηγήσει στην κοινωνική και εθνική έξοδο.

Αυτό το τελευταίο είναι το ισχυρό χαρτί, που δεν της το έδωσε κάποιος δημαγωγός, αλλά η πλήρης χρεοκοπία των άλλων και η πεισματάρικη λαϊκή ψήφος. Για να γίνει σημείο των καιρών: Η δική μας Αριστερά να είναι η μόνη δύναμη που μπορεί να κρατήσει τη χώρα όρθια. Και να τη βγάλει από τον βάλτο. Με δυσκολίες, με κλυδωνισμούς, με συγκρούσεις; Σίγουρα. Να το βάλουμε καλά στο κεφάλι μας, όμως, ότι αυτό δεν μπορεί να γίνει χωρίς τραύματα. Για την Αριστερά και για όποιον επιμένει.

Κανείς δεν είναι σε θέση αυτή τη στιγμή να ανατρέψει την κυβέρνηση, αν η ίδια, οι 153, οι 153 επί χίλια, αντέξουν στα δύσκολα. Το κίνημα είναι μαραθώνιος, όχι κατοστάρη, έλεγαν παλιά. Σήμερα έχουμε την πρωτοφανή παραλλαγή αυτός ο μαραθώνιος να διεξάγεται στο άγνωστο και εχθρικό έδαφος της κυβερνητικής εξουσίας. Η Αριστερά, ως κυβέρνηση πια, καλείται να καθαρίσει σκατά δεκαετιών και «λούζεται» αναλόγως. Από κείνους που δεν θέλουν να καταλάβουν. Η που καταλαβαίνουν, αλλά δεν αντέχουν άλλο.

Συνεπώς, να μην κλωσόσουμε τώρα. Να φτάσουμε στο νήμα. Αλλιώς, καλή αντάμωση στα τσιπουράδικα, να πνίγουμε τον πόνο μας...

ΕΘΝΟΣ

Συμφωνία χωρίς καθυστερήσεις

Οι εκπρόσωποι των δανειστών επιστρέφουν, η διαπραγμάτευση ξαναρχίζει και το μόνο βέβαιο αυτήν τη στιγμή είναι η αβεβαιότητα που υπάρχει ως προς την επίτευξη της συμφωνίας. Και για την ακρίβεια, αν θα υπάρξει συμφωνία, τότε θα επιτευχθεί και ποιο θα είναι το περιεχόμενό της. Από αυτές τις τρεις παραμέτρους θα εξαρτηθεί αν και κατά πόσο θα ανοίξει ο δρόμος για θετικές, επιτέλους, εξελίξεις ή αν θα εμπλακούμε σε νέα αδιέξοδα. Ή, πιο απλά, αν θα περάσουμε σε καλύτερες μέρες ή αν θα παραμείνουμε καθηλωμένοι στις ίδιες ή ενδεχομένως και χειρότερες.

Το δυσάρεστο που μας περιμένει με την επανάλυση των συνομιλιών είναι η στάση του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου. Ήδη είναι γνωστό ότι έχει σκληρύνει τη στάση του και προβάλλει απαιτήσεις στις οποίες η κυβέρνηση δεν είναι διατεθειμένη να ενδώσει, διότι, εκτός των άλλων, γνωρίζει ότι θα ήταν

από αμφίβολο έως και απίθανο να εγκριθούν οι συγκεκριμένες ρυθμίσεις από το Κοινοβούλιο.

Και δεν είναι μόνο το Ασφαλιστικό και οι περικοπές των κύριων συντάξεων που ζητούν οι εκπρόσωποι του Ταμείου, είναι και τα σκληρά μέτρα που απαιτούν στα εργασιακά. Αντίθετα η στάση της Κομισιόν και της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας είναι ασύγκριτα διαλλακτικότερη.

Δεν παύουν και εκείνοι να έχουν τις απαιτήσεις τους και να αξιώνουν την εκπλήρωση των δεσμεύσεων που έχουμε αναλάβει, αλλά δείχνουν να αντιλαμβάνονται τις αντικειμενικές δυσκολίες που υπάρχουν και τον κοινωνικό σάλο που έχουν προκαλέσει οι σχεδιασμοί της κυβέρνησης για το Ασφαλιστικό και τη φορολόγηση των αγροτών.

Κι εδώ ακριβώς είναι που θα πρέπει να αποδείξει η κυβέρνηση τη διαπραγματευτική της επάρκεια. Η επιτυχημένη διαπραγμάτευση

δεν είναι εκείνη που παρατείνεται χρονικά ή οδηγεί σε ρήξεις και διαφωνίες, αλλά εκείνη που φέρνει αποτέλεσμα και μετριάζει το βάρος που θα πρέπει να σηκώσουμε για να φτάσουμε, επιτέλους, στον επιθυμητό στόχο. Αλλωστε ο υπουργός Οικονομικών το έθεσε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο, μιλώντας για «έναν έντιμο συμβιβασμό». Που πολύ απλά σημαίνει μια συμφωνία η οποία να ικανοποιεί και τις δύο πλευρές και να αφήνει ανοιχτό τον δρόμο για την πορεία προς την ανάπτυξη.

Στο κάτω κάτω δεν είμαστε μόνο εμείς που θέλουμε να επουλώσουμε πληγές και να κοιτάξουμε με αισιοδοξία το μέλλον. Την ίδια ανάγκη νιώθει και η Ευρώπη. Πρέπει και η Ευρωπαϊκή Ένωση να αρχίσει να κλείνει τα πολλά και σημαντικά μέτωπα στα οποία ουσιαστικά δίνει εξετάσεις για να ξανακερδίσει την εμπιστοσύνη των λαών της γηραιάς ηπείρου.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΟΗΕ: Το 2015 η φρίκη είχε τον πρώτο λόγο

Το 2015 ο αριθμός των προσφύγων σε όλο τον κόσμο ξεπέρασε κάθε προηγούμενο. Κι αυτό τη χρονιά που ο ΟΗΕ γιόρταζε τα 70ά του γενέθλια. Ένας απολογισμός φρίκης αλλά και τουλάχιστον μιας μεγάλης επιτυχίας.

«Αρκετά», τόνιζε μόλις τον περασμένο Αύγουστο ο γγ. του ΟΗΕ. Το ξέσπασμα του Μπαν Κι Μουν όμως δεν αφορούσε ούτε την προσφυγική κρίση ούτε την τρομοκρατία ούτε τους πολέμους, αλλά τα κρούσματα σεξουαλικής κακοποίησης παιδιών στην Κεντροαφρικανική Δημοκρατία από κυανόκρανους των Ηνωμένων Εθνών. Για πρώτη φορά στην ιστορία του διεθνούς οργανισμού ο γενικός γραμματέας των Ηνωμένων Εθνών απέλυσε τον επικεφαλής μιας ειρηνευτικής αποστολής. Και αυτή δεν ήταν η μοναδική πρεμιέρα το 2015.

«Το 2015 έφερε επιτυχίες αλλά και φρίκη», έχει πει ο Μπαν Κι Μουν. Προς το παρόν τον πρώτο λόγο έχει όμως η φρίκη. Ο συριακός εμφύλιος που μάλιστα εδώ και πέντε χρόνια αφήνει μέχρι στιγμής πίσω του 250.000 νεκρούς και τέσσερα εκατομμύρια πρόσφυγες. Εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι λιμοκτονούν.

«Πρόκειται για κολοσσιαία τραγωδία για τη Συρία και όνειδος για τη διεθνή κοινότητα. Η ετυμολογία της Ιστορίας θα είναι αμείλικτη».

Δεν υπάρχει Plan B για τον πλανήτη. Εκατοντάδες χιλιάδες πρόσφυγες έχουν καταφθάσει στο μεταξύ στην Ευρώπη.

«Οι άνθρωποι αυτοί δαιμονοποιούνται και γίνονται αποδιοπομπαίοι τράγοι εξαιτίας της θρησκείας τους, του χρώματος του δέρματός τους και της καταγωγής τους. Αυτό δεν έχει θέση στον 21ο αιώνα». Η μεγάλη και αναμφίβολα ιστορική επιτυχία της διεθνούς κοινότητας τη χρονιά που πέρασε ήταν η συμφωνία που επετεύχθη στο Παρίσι για την προστασία του κλίματος. Τα εύσημα ανήκουν και στον Μπαν Κι Μουν ο οποίος τόνιζε με κάθε ευκαιρία ότι δεν υπάρχει Plan B διότι δεν υπάρχει και πλανήτης Β.

«Πάλεψα γι' αυτό από την πρώτη μέρα που ανέλαβα τα καθήκοντά μου το 2007. Τώρα θα δώσω μάχη ώστε οι υποσχέσεις να γίνουν και πραγματικότητα». Το 2016 θα είναι η τελευταία χρονιά του Νοτιοκορεάτη Μπαν Κι Μουν στο τιμόνι του ΟΗΕ. Ενδεχομένως να τον διαδεχθεί, για πρώτη φορά στην ιστορία του θεσμού, μια γυναίκα.

Πηγή: Deutsche Welle